

«ЛЮДЯМ МІСЦЕВА ГАЗЕТА ПОТРІБНА»

У наших колег – редакції тижневика «Клеванський тракт», в листопаді ювілей: виповнилося 5 років з дня виходу у світ першого номера газети. Ювілей не багаторічний, але все ж таки знаковий, адже багато заснованих у наш час невеликих місцевих газет «помирають» невдовзі після свого народження. Сьогодні будь-якому виданню районного масштабу вижити не просто. Проте «Клеванський тракт» вступив у друге п'ятиліття свого життя, і з цим ми від душі вітаємо наших колег по журналістському цеху. Редактор газети, Віктор Олексійович Парфенюк, за 5 років опублікував в «Клеванському тракті» десятки цікавих репортажів, нарисів, інтерв'ю. Мені давно хотілося, щоб у ролі співрозмовника колись виступив саме він. І ось нагода випала...

– Вікторе, дублюючи саме твій стиль, хотів би запитати про твої витоки. Або, по-нашому, простіше – звідкіля ти такий взявся?

– Звичайно, не з Марсу, біографія типова. Народився на Млинівщині, зараз маю вік потенційного діда, однак онуки поки відсутні. Батьки мої городяни. Мама, як нитка за голкою, завжди їхала за батьком в часи його переїздів, викликаних тією чи іншою новою відповідальною роботою: секретаря Здолбунівського райкому комсомолу, Рівненського обкому ЛКСМУ, голови Млинівського райвиконкому, колгоспу «Вітчизна» на Млинівщині.

– Значить, ти був сином батька, який все життя прослужив радянській системі?

– Так, і то вірою і правдою. Але я уточнив би: прослужив людям, які жили при радянській системі. Іншої не існувало.

– Як ти опинився в Зорі?

– Знову ж таки внаслідок чергового переїзду батьків. Пропрацювавши майже 20 років головою колгоспу, батько не ужився з черговим секретарем райкому партії. Той, наприклад, заставляв в свинарниках ставити трюмо, а свинарок одягати в халати в національній вишивці. Такий був собі «патріот». Трюмо на другий же день загидили мухи. Про халати, з етичних міркувань, промовчу. Восени 1971 року в Хорупанському будинку культури (до речі, це був перший будинок культури, збудований в районі), проводили загальні збори колгоспників по звільненню батька з посади – триумф секретаря-самодура. Я був малим, але завжди проникав на всі такі колгоспні зібрання. Люди одноголосно, як завжди, підняли руки за рішення «задовольнити подану заяву», та в половині залу (я такого в житті ні разу більше не бачив) на очах були сльози. Мужики плакали. У підсумку... Сьогодні центральна вулиця Хорупаня, села де я народився, носить назву Олексія Парфенюка. Можу сказати відверто: я впевнений, що такої честі ніколи не удостоююсь, але для мене особисто цей факт значущий. Секретар райкому партії скінчив свою кар'єру головою обласного товариства кролівників.

Після Млинівщини була Зоря. Батька запросив на посаду заступника голови правління колгоспу вже добре відомий в області та за її межами В.А.Плютинський. Так я опинився в Зорі. Закінчив Клеванську середню школу №2, інститут інженерів водного господарства. Працював виконробом в будівельному комбінаті агро-

комсомольську організацію господарства. Після цього була перша спроба в журналістиці.

– Вона була успішною?

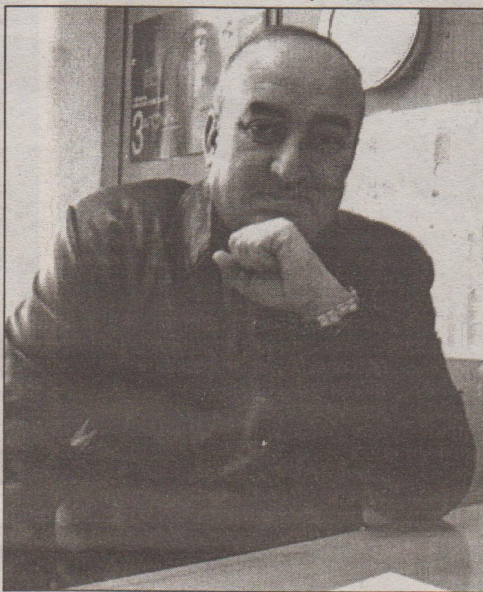
– Гадаю, що так. Якось досить несподівано тодішній парторг Борис Кабалак запропонував мені посаду редактора зорянської багатотиражної газети. Її тоді редагував Анатолій Мізерний. Я знаю, що у нього було в планах навіть «перетягнути» в газету зараз добре відомого рівненського літератора Олександра Ірванця. Але щось там у них не заладилось. Цікавим був би варіант!

Я з першого свого самостійного номера відчув, що діло піде, хоча журналістської практики практично не мав. Друкували багатотиражку в Здолбунівській районній друкарні, в цьому ж корпусі знаходилась редакція районної газети «Шлях Ілліча» (тєпер «Нове життя»). Своєю своєрідною ходою курсував коридором між редакцією районки і райдрукарнею колишній редактор Михайло Сергієнко. Не знаю чому, але спонтанно він взяв мене під свою опіку, читав мені цілі лекції, люблячи величав мене великим «бездельником». «Бездельниками» Сергієнко називав всіх молодих журналістів. А потім переді мною у своєму кабінеті він вчинив щось сокровенне (так це принаймні виглядало): відчинив ключем свій особистий, ще зі сталінських часів сейф, дістав звідтіля записну книжку, знайшов якийсь запис і дуже тихо, але патетично мовив: «Оце слова Бальзака. Він говорив – преса в усі часи була залежною, але вона завжди боролася за свободу...». Михайла Івановича я вважаю своїм першим наставником. Чимало хороших настанов дав мені нинішній редактор здолбунівської районної газети Володимир Васильович Дрозюк, який змінив на посаді Сергієнка. Та й ваші, Василю Антоновичу, поради мені завжди до душі. Взагалі я дуже поважаю людей старшого журналістського корпусу, бо в них є чому почититись, а вчитись, як відомо, ніколи не пізно.

– Як ти оцінюєш нинішній стан газетної справи?

– В новітні часи нібито все змінилось, сьогодні журналісти вільні. Але якщо раніше когось можна було «прихлопнути» з ідеологічних міркувань, то нині це вигля-

малотиражне видання нині можна легко знищити економічно. І така потенційна загроза постійно існує. Для

мене, приміром, це не так важливо, як для районних газет. Що таке район без свого видання? Це як армійський підрозділ без знамена. Кожен з нових керівників районів, а демократія передбачає їх часту ротачію, прагне, щоб місцеві журналісти працювали під нього. Відповідно критика всіх структур, що мають відношення до утримання газети, недопустима. Або допустима, але тоді остання для редактора у цій газеті. Утім, про всі подібні нюанси, Василю Антоновичу, ви добре і виразно розповіли у своїй статті у минулому номері «Слово і час». Я переконаний, що людям місцева газета потрібна. З цієї нагоди пригадаю кілька поетичних рядків недержавною мовою. Віршів про районки українських поетів я просто не зустрічав:

*Люблю районную газету,
Грущу, случается, по ней.
Там есть немного про
планету*

И много про моих друзей...

– Як виникла ідея «Клеванського тракту»?

– Дехто, не знаючі моїх істинних намірів, говорив, що газета створювалася під парламентські вибори 2002 року. Ну, ви знаєте, «говорунів» у нас вистачає. Роботничих «мовчунів» набагато менше. Мене підтримав голова агрокорпорації «Зоря» Володимир Антонович Плютинський, який все життя друкованому слову надавав і надає великого значення. В кожному номері газети присутня постійна рубрика «Агрокорпорація «Зоря».

Був колись Клеванський район і мав він свою газету. У 1964 році район розформували, газету теж. На Кле-

славних людей. Вона має цікаве історичне минуле. Було і є бажання про все це писати набагато ширше, ніж писали інші газети. Добре помітно, що за останні роки люди почали мало передплачувати періодики, для багатьох вона просто не доступна в силу дорожечі. А тому тижневик був задуманий ще й у тому плані, аби у читачів, а це здебільшого люди села, з'явилася можливість мати змогу ознайомитись на сторінках газети не лише з життям своїх сусідів по селу, а з цікавими матеріалами з інших видань. У нас чимало творчих людей, тих, хто робить свої перші літературні кроки. Не кожна

газета надрукує їхні твори, але я це роблю. Хоч, щоб такі публікації стали їхнім трампліном для дальшого творчого польоту. Сьогодні мало хто пише про рядову людину праці: доярка, тракториста, шофера, а багато людей заслужують на те, щоб про них писали. Ми намагаємось це робити. У мене є чудові добровільні помічники: це мій брат Сергій, який цікаво пише на історичну тематику; гарні нариси про людей села у нашій постійній авторки Лариси Рокунь; мені багато допомагають зорянці Володимир Проказюк, Микола Пензель, Віталій Фізик; природжений комп'ютерник – Сергій Делідко. Приходять в редакцію зі своїми творчими доробками учні Зорянської гімназії, а дехто після школи вже навчається на факультеті журналістики. Взагалі я дуже вдячний всім нашим дописувачам і помічникам.

А щодо слова «тракт» у назві газети, то це є данина і минулому, і сьогоденню Клеванщини, через яку пролягали і пролягають важливі артерії транспортного сполучення. Поштовими трактами називали дороги, що з'єднували міста. Ознака тракту – наявність поштової станції. Одна із них збереглася біля Клеваня. Говорять, що саме на цій станції в юні роки жила народна артистка України Наталія Ужвій. Але для мене важливо і цікаво не тільки те, що відбувалося і відбувається на самій дорозі, але й на її обочинах – в селах мого краю, де живуть просто люди – зі своїм укладом, проблемами і надіями.

**Розмовляв
Василь БОЙЧУК
«Слово і Час»**